

A páciens

Az eső már órák óta kitartóan zuhogott és a felhők összefüggő, súlyos tömege nem is ígérte a változást.

Sötét volt, az éjszaka legfeketébb része, amit csak az útra vetülő kamionok fényszórói vágtak ketté néha, megvilágítva azt néhány rövid másodperce, hogy azután tovább haladva, újra hagyják az árnyakat szétterülni az aszfalton.

A férfi mezítláb haladt a sötétben.

Nem futott.

Csak ment előre.

Meztelen volt, a hidegtől az egész teste remegett.

A sápadt bőrét borító sebek úgy futottak végig rajta, mint egy kegyetlen kéz által hagyott térkép, lépései után eső mosta véres pocsolyák maradtak.

A sofőr először azt hitte, hogy csak egy részeg tévedt az útra. Aztán meglátta a férfi testét.

Fékezett.

* * *

A kórház sürgősségi osztályán érezhető volt a feszültség. A halk, egyszerű utasítások gyors egymás után hangzottak el.

A férfi egyetlen hangot sem adott ki.

Csak hidegkék szeme követte némán a fölé hajoló alakokat.

Az ápoló a bal karjához lépett, hogy bekösse az infúziót, amikor észrevette, hogy a szorosan összezárt ujjak közül egy koszos papírdarab vége lóg ki.

Egészen addig szorosan tartotta, amíg az altató végig nem száguldott a testén és az izmai végre elernyedtek.

Egy esőtől átnedvesedett, vérfoltos papírdarab hullott a padlóra.

Az asszisztens lehajolt és fény felé tartotta.

Csak egy név állt rajta:

Dr. Ethan Carter.

* * *

A szobában csend volt, csak egy ceruza hegyének sercegése hallatszott csupán, ahogyan végigszántotta a fehér rajzlap felszínét. Oliver így mesélt.

Dr. Ethan Carter nem szólt közbe. Ismeretségük három hónapja alatt megtanulta, hogy a kérdések csak megtörik azt a finom ritmust, amelyben a fiatal férfi időnként megmutatta a gondolatait.

Amikor meztelenül, súlyos sebekkel rátaláltak Oliverre az autóúton, a nyomozók azonnal tudták, kihez kapcsolják. Hónapok óta üldöztek egy gyilkost, aki áldozatai lapockájába mély, szárnyakat formáló vágásokat metszett. Oliver hátán ugyanez a minta állt – ám ő volt az egyetlen, aki túlélte a támadást. A nyomozás azonban zátonyra futott: a fiút senki nem kereste, és felbukkanása óta egyetlen szót sem szólt.

Ethannél jópár túlélő fordult meg, de egy dolgot mindannyian magukban hordoztak végérvényesen és visszafordíthatatlanul: azt, ahogyan a félelem repedést ütött az elméjükben.

Oliver sem volt kivétel. A ceruzát markoló keze úgy kapaszkodott a rajzeszközbe, mint egy hajótörött az utolsó deszkába. Tekintete továbbra is mereven a papírra szegeződött, lábait szorosan maga alá húzta.

Fél évvel ezelőtt Ethan hosszú tévéinterjúban elemezte a sorozatgyilkos viselkedését és várható lépéseit. A műsor nézettsége az egekben járt. *Kevés dologban hiszek annyira* – nézett akkor a kamerába, levéve a szemüvegét –, *mint abban, hogy a némaságba burkolódzó elme is megnyitja titkai kapuját a megfelelő embernek.*”

Dr. Ethan Carter felnézett a falon lévő oklevelekre, díjakra és elégedett, halvány mosoly jelent meg az arcán.

Oliver eközben továbbra is elmélyülten rajzolt.

A ceruza a kezében most is, mint mindig, akár egy sebész szikéje, precíz vonalakat metszett a papírba. A pszichiáter most döbbsen rá, hogy három hónap alatt egyszer sem látta Olivert rádiózni.

Egyszer csak a falióra kattánása jelezte a terápia végét. Oliver lassan letette a ceruzát, a lapot egy asztalkára helyezte, majd összekulcsolt ujjakkal a pszichiáterre nézett.

- Rendben, Oliver – sóhajtott fel ismét csalódottan – lejárt az időnk.

Oliver szótlánul az ajtóhoz sétált és hagyta, hogy a kint várakozó ápoló visszakísérje a szobájába.

Ethan egyedül maradt az olvasólámpa sárgás fényében. Odalépett az asztalhoz, és felemelte Oliver friss rajzát. A lap sarkában ott sötétlett a megszokott, sárga szemű holló. Ethan kiterítette az összes rajzot. A szíve vad vágta kezdett. Sietve a laptopja elé ült, és megnyitott egy felvételt a fiú megtalálásának éjjeléről.

– *Oliver... Oliver Ruscov a nevem, uram* – hallatszott a videón, miközben a mentős plédet terített rá. *Ruscov* – mondta ki Ethan hangosan, és a szó fojtogató ritmussal nehezedett a szobára. *Holló a lap tetején... bőrbe vájt szárnyak... Ruscov. Milyen név ez? Szláv? Esetleg latin?* Ethan szédült a gondolatok sebességétől. *Holló... Oliver Ruscov...* és akkor rájött.

* * *

Amikor másnap reggel Ethan belépett a rendelőbe, Oliver már a szokásos helyén ücsörgött. Egyetlen lépéssel a fiúnál termett és megragadva annak ruháját felrántotta magához.

- Te kis rohadék – sziszegte Oliver arcába, de amaz csak elmosolyodott.

- Végre – ennyit mondott csak, de nem fordította el a fejét.

- Az átkozott neved... nem Ruscov vagy, hanem Corvus...a holló.

Oliver tapsolni kezdett.

- Sokáig tartott, Ethan. Már kezdtem megsajnálni.

- Miért én?

- Az egója, doki. Most pedig döntenie kell. Felad engem és ezzel odalesz a hírneve, vagy szabadon enged azzal a tudattal, hogy bármikor újra ölhetnek.

Hónapokkal később Dr. Ethan Carter egyedül állt elegáns irodájában és kezében tartva az „Év Pszichiáttere” díját a lüktető esti várost nézte. Tudta, hogy a sötétben valaki mindig résen van. Valaki, akinek nincs neve, csak szándéka.

